

під час типових конфліктів. До об'єктивних причин їх виникнення можна віднести, головним чином, ті обставини соціальної взаємодії акціонерів, які призвели до зіткнення інтересів, думок тощо.

Суб'єктивні причини корпоративних конфліктів, в основному, пов'язані з індивідуальними психологічними особливостями опонентів, котрі обирають саме конфліктний, а не якийсь інший спосіб вирішення об'єктивного протиріччя. У такому разі акціонер не йде на компромісне вирішення проблеми, не намагається обговорити і разом з опонентом взаємовигідно усунути це протиріччя, а обирає стратегію протидії.

На нашшу думку, причини, за яких акціонер обирає конфлікт, у контексті вищесказаного носять суб'єктивний характер.

Визначаючи правову природу корпоративних конфліктів, необхідно також звернути увагу на суб'єктний склад сторін корпоративного конфлікту, зокрема в акціонерних товариствах.

Мажоритарні акціонери налаштовані на довготривалу перспективу розвитку компанії і мінімальні ризики. Якщо їм доведеться вибирати між виплатою дивідендів і капіталізацією прибутку, вони, як правило, віддадуть перевагу капіталізації прибутку, оскільки це сприяє стійкості і стратегічним планам розвитку компанії. Інтереси меншоритарних акціонерів лежать в іншій площині. їм важлива короткострокова перспектива - отримання доходу від своєї участі в компанії вже зараз. Тому головний інтерес меншоритаріїв (виплата дивідендів) переважатиме над капіталізацією прибутку.

Підсумовуючи, можна зробити висновок, що причинами виникнення корпоративних конфліктів в акціонерних товариствах є різні об'єктивні та суб'єктивні фактори взаємовідносин акціонерів між собою та акціонерним товариством. В цьому зв'язку, затвердження на загальних зборах акціонерів положень про органи управління акціонерним товариством може сприяти зменшенню кількості корпоративних конфліктів внаслідок врегулювання в даних документах ситуацій, які можуть призвести до виникнення корпоративних конфліктів.

Список використаних джерел

1. Алексеев Г.В. Корпоративные конфликты: причины их возникновения и способы предотвращения // Г. В. Алексеев, А. Д. Бобрышев, Е. Н. Боханова. - М.: Едиториал, 2002. - С. 187.
2. Жорнокуй Ю. «Конфлікт інтересів» та «корпоративний конфлікт»: спільні та відмінні ознаки // Г. Господарське право. - 2007. - № 11. - С. 45.
3. Данилова Е.І. Дослідження причин виникнення корпоративних конфліктів. - К. : НУХТ, 2010. - № 31 - С. 60.

РОЛЬ І МІСЦЕ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Грущенко Олена Анатоліївна, кандидат економічних наук, доцент кафедри гуманітарних та соціально-економічних дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Створення техніко-економічних передумов для крупно масштабного вдосконалення виробництва і його реструктуризації потребує солідних інвестиційних ресурсів. У зв'язку з цим та з метою досягнення економічного росту в економічній політиці держави повинен бути чітко сформульований напрям щодо інвестиційної політики. Можливо він має стати пріоритетним.

Підкреслимо, що найважливішим компонентом сукупних видатків, які плануються, є інвестиції. Рівень інвестицій складає суттєвий вплив на обсяг національного доходу суспільства; від його динаміки залежить безліч макропропорцій в національній економіці. Інвестиції в масштабах країни визначають процес розширеного відтворення. Будівництво нових підприємств, житлових будинків, прокладення доріг, отже, і створення нових робочих місць залежить від процесів інвестування, чи реального капіталоутворення.

Визначимо основні фактори від яких залежать інвестиції, що плануються: очікувана норма доходів від інвестицій, рівень процентної ставки, зміни в технологіях і інноваціях, рівень оподаткування, темпи інфляційного знецінення грошей та інші.

Джерелами надходжень в економіку України можуть бути:

- внутрішні інвестиції, які в свою чергу, можна розподілити на державні (за рахунок бюджетних субсидій і кредитів з державних цільових фондів) та приватні (не можуть бути власні засоби підприємств, приватний

капітал, банківські кредити, залучення ресурсів через фінансовий ринок - векселі, облигації і термінові зобов'язання підприємств);

- зовнішні інвестиції можна очікувати в такому вигляді: від інвестицій держав і міжнародних економічних організацій (технічна та економічна допомога інших держав, міжнародні кредити, кредити і допомога міжнародних економічних організацій), а також у вигляді приватних вливань (інвестиції приватних осіб і компаній, кредити іноземних банків і фінансових установ, уряду України, кредити іноземних банків і фінансових установ підприємствам України).

У всіх країнах світу національні підприємства в переважній більшості випадків є високоефективними тільки тоді, коли працюють у складі міжнародних технологічних комплексів (організаційно вони можуть бути оформлені у будь-який спосіб). Виходячи з цього, інвестиційна політика українського уряду повинна бути спрямована на стимулювання створення ефективних національних підприємств у складі міжнародних технологічних комплексів.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про інвестиційну діяльність» // ВВРУ - 1991 - №47.
2. Закон України «Про захист іноземних інвестицій» // ВВРУ - 1991 - №46.
3. Закон України «Про інноваційну діяльність» // ВВРУ - 2002 - №36.
- 2003 №73
// ВВРУ - «Про пріоритетні напрямки інноваційної діяльності в Україні»

5. Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава: програма економічних реформ на 2010-2014 роки. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/doc/ProgramaReformUshAB1.pdf>

ПРОБЛЕМИ ГАРМОНІЗАЦІЇ ІНТЕРЕСІВ В КАПІТАЛЬНОМУ БУДІВНИЦТВІ ЖИТЛА НА ОСНОВІ ФОНДУ ФІНАНСУВАННЯ БУДІВНИЦТВА

Загорняк Наталія Борисівна, член Союзу юристів України, кандидат економічних наук, доцент кафедри господарсько-правових дисциплін нявчяльно-няукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Ефективність механізму інвестування житлового будівництва на основі фонду фінансування будівництва (надалі - ФФБ) залишається об'єктом підвищеної уваги вчених, юристів-практиків та суспільства. За умов відсутності заощаджень привабливість такого способу набуття житла у власність як для фізичних, так і для юридичних осіб зумовлена можливістю поетапного вкладення грошових коштів й залучення кредитних ресурсів, а вітчизняний будівельний бізнес при цьому отримує механізм доступу до необхідних джерел фінансування. Однак непоодинокі випадки порушення прав осіб, які, добросовісно вклавши гроші, у визначені договором строки не отримали новозбудованих квартир, фактично ставлять під загрозу вирішення в Україні житлової проблеми та прогрес інвестиційних процесів, в якому капітальне будівництво житла відіграє не останню роль. Цьому сприяє об'єктивно існуючий конфлікт інтересів довіритель, управителя ФФБ і забудовника за умов нечіткого визначення законодавцем цивільно-правового статусу ФФБ.

Механізм цивільно-правового регулювання має адекватно реагувати на будь-які життєві фактичні обставини, що можливі у сфері капітального будівництва житла, щоб його засоби у будь-якому разі забезпечували належну реалізацію правових можливостей суб'єктів відносин, а у разі необхідності - захист їх прав та законних інтересів від порушень. В механізмі правового регулювання законним інтересам відводиться особлива роль, оскільки вони одночасно є потужним правовим засобом, формою буття інтересів в правовому просторі держави, формою правової активності та її джерелом.

Регульована Законом України «Про фінансово-кредитні механізми і управління майном при будівництві житла та операціях з нерухомістю» [1] система фінансово-кредитних механізмів забезпечує лише надання інвестору послуги, яка передбачає встановлений договором про участь в ФФБ процес організації та фінансування спорудження об'єкту будівництва на основі ФФБ, з наступною державною реєстрацією за довірителями ФФБ права власності на інвестовані ними квартири або приміщення соціально-побутового призначення в об'єкті будівництва у встановлений строк. Зрозуміло, що без виконання на